

opusdei.org

Prelaadi kiri (veebruar 2015)

Piiskop Echevarria toob esile ülesande tähenduse, mida omab naine kirikus ja ühiskonnas ja julgustab sellest lähtudes "perekondlikku atmosfääri looma".

21.02.2015

Mu armsaimad, hoidku Jumal minu tütreid ja poegi!

Samm-sammult jõuab kätte kuu, mis sisaldab endas nii palju tähtpäevi – võib isegi öelda -Opus Dei ümmargusi

tähtpäevi, - mille eest oleme Jumalale väga tänulikud. Need aitavad meil meeles pidada, et oleme kõik kirik, et oleme kõik Opus Dei.

Mõne päeva pärast möödub 85 aastat sellest, kui Jumal püha Josemariale näitas, et Opus Dei on ka naiste jaoks, täpselt samamoodi, kui meestele. "Ma ei arvanud, et Opus Deis võiks olla naisi", kirjutas meie Asutaja kirjas, mis oli suunatud ühele tema tütardest." aga 14. veebruaril 1930 andis Issand mulle tunda, mida elab läbi isa, kes enam ühtegi last ei oota, kuid Jumal saadab talle siiski veel ühe. Sellest ajast peale tundub mulle, et olen kohustatud teid palju rohkem armastama, sest näen teid nagu ema, kes oma last silmitseb."[1]

Meie Isa tänas Jumalat niiväga selle üleloomuliku valguse eest, – tahan seda veelkord korrata - mis süttis naiste kohalolekuga Opus Deis. Mõni teine kord ütles ta selle kohta: "ilma

selle ilmselge Jumala tahteta (...)
oleks Opus Dei tõesti ühe käega
olnud."[2]

Oma apostellikus kirjutises naise
missiooni ja väärtuse kohta peatus
püha Johannes Paulus II ülevatel
kuulutamise hetkedel. " Aga kui aeg
sai täis, *läkitas Jumal oma Poja, kes
sündis naisest*, " Nende sõnadega, mis
pärinevad *Kirjast galaatlastele*
(4.4)ühendab Apostel Paulus Jumala
poolt määratud saladuse
tõekssaamise elemendid üksteisega.
Poeg, Sõna, olemuselt üks Isaga saab
inimeseks naisest sündides siis, kui „
aeg on küps“ See asjaolu viib meid
Lunastusloo võtmesündmuseks
peetud inimese maapealse
eksisteerimise juurde. On
märkimisväärne, et Apostel ei
nimetanud Kristuse Ema nimepidi
„Maarja“, vaid ta räägib temast kui
„naisest“: see on kooskõlas ka
Protoevangeeliumis, *Moosese
raamatus* „ lausutud sõnadega (3, 15)

Just see „naine“ on osaline selles keskses lunastussündmuses, mis määrab selle, „*mil aeg sai täis*“ Temas ja tema läbi sai see tegelikkuseks. (...) Nii toob see „aeg sai täis“ esile naise erakordse rolli.“[3]

Minu tütred, need tähelepanekud ei ole komplimendid, vaid üleskutsed, et mõelda, milline on teie tähendus kirikus. Samal ajal aga sunnib see ikka ja alati truu olema.

Püha Josemaria mõtles tihti selle tõsiasja peale. Ühes oma kirjas mainis ta 1965. aastal: „Me võime kindlalt öelda, et Maarja täitis kõrgeima kraadiga ülesande, mille Jumal naisele Lunastusloos andis, tema spetsiifilise panusega kaaslunastamisse.“ Ja ta lisas ühe nõuande, mis oli suunatud nii Opus Dei tütardele kui ka üldiselt kristlikele naistele:“ Maarjas leiate te eeskuju ja abi, kuidas oma andeid ja tavalisi tegevusi armu seisu

ülendada, kui te oma igapäevased kohustused peres ja ühiskonnas lunastamise tööriistaks ja eriliseks missiooniks kiriku rüpes muudate. Nii võtate te omal kombel, oma isiklikule armule vastavalt sellest rollist osa, millega Jumal oma Ema austas.“[4]

Opus Deis väljendub kristliku perekonna iseloom, mida seob üleloomulik side, mis ühendab selgelt igaüht, nii mehi kui naisi nende erinevate rollidega. See oli algusest peale Jumala selge soov, et mehed ja naised Opus Dei prelatuuris koolitusvahenditega ja apostolaadis täiesti eraldi töötavad, teisest küljest aga vaimulikust, moraalsest ja õiguslikust vaatepunktist moodustavad nad täieliku ühtsuse Prelaadi, vaimse perekonna Isa kindlal toel. Ja kuna me ainult ühe ühtse perekonna moodustame – nagu selgitas püha Josemaria – „on Opus Deis ainult üks

„supipott“, millest igaüks vastavalt vajadusele võtab“[5].

Kõik me oleme kutsutud, igaüks oma kohas ja olukorras, kuhu Jumal meid on asetanud, kristliku elu täiust otsima, olgu see apostellikus tsölibaadis või abielus. Vastus peab olema alati kindel. Sel mariaanlikul aastal Opus Deis soovitan teil minna püha perekonna juurde Naatsaretis ja kõigi perede eest palvetada.

„Naatsareti perekond“, nagu ütles Paavst ühes katehheesi loengus, mille ta sellele teemale pühendas, „kohustab meid, perekonna, iga perekonna missiooni ja kutsumust uuesti avastama. Ja nii nagu see nende 30 aasta jooksul Naatsaretis sündis, sündigu ka meile: et armastus muutuks tavaliseks, mitte vihkamine, vastastikkune abistamine saaks tavaks, aga mitte ükskõiksus ega vaenulikkus.“[6]

Jumal tahtis et igas peres –
loomulikust või üleloomulikust
lähtest – elaks suuremeelsuse voorus,
mis on harmoonia ja rahu allikas. Ja
kui te päevast päeva oma kodus
Naatsareti atmosfääri loote,
„tegutseb igal pool seal, kus on
perekond, kes seda saladust austab –
ka maailma ääres - Jeesuse saladus,
kes tuleb, et meid päästa. Ja ta tuleb,
et päästa maailm. Ja see on
perekonna suur missioon: Jeesusele
ruumi teha, kes tuleb; Jeesus
perekonnas vastu võtta, laste kujul,
abikaasa, vanavanemate
kujul...Jeesus on seal. Võtkem ta seal
vastu, et tema vaim igas perekonnas
kasvaks.“[7]

Perekond, mis loomulikest
sidemetest sünnib, rajaneb abielule,
stabiilsele ja definitiivsele olukorrale,
milles mees elab koos ühe naisega, et
täita Jumala loomiskäsku.[8] Sellele
lisaks on ristitud inimeste jaoks,
nagu me väga hästi teame, Abielu kui

Sakrament, kanal, mille kaudu abieluinimesed oma seisusele vastava erilise armu osaliseks saavad, mis on võrdkuju Kristuse ühendusest Kirikuga.[9]

Seepärast täidab mind mõte kristlikust perekonnast, mis Abielusakramendist kasvab, kui suurepärase näide jumalikust müsteeriumist – *sacramentum magnum!* - mis on ühtsus ja armastus Kristuse ja tema kiriku vahel, sügava lootuse ja rõõmuga, kirjutab meie Isa. Kõi me oleme kohustatud sellele kaasa aitama, et need kristlikud ühiskonna alged pühaduses kasvaksid ja areneksid ja et abikaasad oleksid teadlikud selles, et neile, nagu kõigile kristlastele juba Ristimise Sakramendiga jumalik ülesanne usaldati, mida igaüks oma isiklikul teekonnal täide viima peab.“[10]

Püha Josemaria andis
abieluinimestele soovitus, mis
lähtus tema oma kogemustest ja
preestriametist. Temale ühel Buenos
Airese kohtumisel esitatud
küsimusele vastas ta järgmiselt:
„Armastage üksteist tõeliselt! (...) Ja
ärge tülitsege laste ees; lapsed
märkavad kõike ja teevad omad
järeldused. Nad ei tea veel seda mis
püha Paulus kirjutas: *qui iudicat
Dóminus est* (1 Kr 4,4); Jumal on see,
kes kohut mõistab. Nad mängivad
Issandat ja mõtlevad, et emme on
halb või issi on halb. Vaesekesed!
Ärge provotseerige seda tragöödiat
oma laste südames. Oodake, olgu
teil kannatust ja tülitsege omavahel,
kui lapsed magavad. Aga ainult
natuke, sest te peaksite teadma, et
mitte kummalgi teist ei ole
õigus.“ [11]

Need nõuanded peaksime me kõik
omaks võtma, sest need aitavad
teistega vennalikult toime tulla.

Tuleb „oma karakter ukse taha jätta“
ütles meie Isa humoorikalt,
„armastusest Jeesuse vastu
naeratada ja meie ümber olevate
inimeste elu meeldivaks muuta“[12]

Kuna oleme inimesed ja mitte head
haldjad, ei ole ka midagi
ebaharilikku, et meil vahel mõned
äkilised reaktsioonid tekivad, mis on
tegelikult uhkuse väljendused, kuid
mis inimeste kooselu häirivad. Aga
meil on ju abivahendid käes: me
võime andeks paluda ja ühel või
teisel viisil näidata, et me seda
kahetseme, et me kedagi ärritasime.
Ja kui me ise vahel mõtleme, et keegi
meile haiget tegi, tuleb Jumala abiga
kõik vimm maha suruda. Püüdkem
mitte provotseerida kahjustavaid
algeid, mis suhted teistega kibedaks
muudavad.

Kristus räägib sellest punktist väga
selgelt, nagu me Evangeeliumist
lugeda võime: *Te olete kuulnud, et*

muistsele põlvele on öeldud: Sa ei tohi tappa! ja igaüks, kes tapab, peab minema kohtu alla, aga mina ütlen teile: Igaüks, kes oma venna peale vihastab, peab minema kohtu alla, kes aga oma vennale ütleb: „Tola!”, peab minema ülemkohtu alla, kes aga ütleb: „Sina jäle!”, peab minema tulepõrgusse. Kui sa nüüd oma ohvriandi altarile tood ja sulle tuleb meelde, et su vennal on midagi sinu vastu, siis jäta oma and altari ette ja mine lepi esmalt ära oma vennaga ja alles siis tule ja too oma and! [13]

Teoloogiline ligimesearmastuse voorus, mis endas samal ajal südamekiindumust sisaldab, õhutab meid alati teiste ja mitte iseenese peale mõtlema. Püha Josemaria tõi väga plastiliselt jumalalapse ideaali välja: „Me peame olema nagu vaip, mille peale teised pehmelt astuda saavad.“ Ja ta lisas samas: „ma ei kasuta siinjuures mingit retoorilist väljendit, kui ütlen, et sõna otseses

mõttes. See on kindlasti raske, nagu pühaduski on raske; samal ajal on see aga kerge, sest ma rõhutan seda ikka ja jälle – pühadus on igaühe käeulatuses.“[14]

1930. aasta 14. veebruari aastapäev tuletab meelde, kui oluline on see panus, mida naised perekondliku atmosfääri loomiseks annavad, olgu see siis oma kodus, tööl või professionaalsetes või ühiskondlikes gruppides, millesse nad kuuluvad. Võibolla ei ole te veel täiesti teadlikud sellest, minu tütred, kuid see viis, kuidas te ühiskonda sisenete – elegantne ja väärikas esinemine, head maneerid teistega suhtlemisel, teie naeratus – samuti puhtus ja kodu eest hoolitsemine aitavad kõik sellele kaasa, et ka teised teaksid, kui imeilus on olla Jumala laps. Nii levitate te igale poole *Kristuse head aroomi* [15], mille järgi võib ära tunda, kes on kristlane.

Vaadake, kuidas nad üksteist armastavad! [16], ütlesid paganad, kui nad nägid seda südamlikkust, millega kristlased teistesse suhtusid. Ka tänapäeval peab olema nähtav, et me üksteist ja kõiki inimesi armastame. Olgu meil soov ennast teistele anda. Püüdkem sel perekonnale pühendatud aastal veel enam rõhku panna pisiajadele, mis kooselu armastusväärseks teeks ja positiivselt mõjuks, igal pool, kuid alustades kõigepealt oma kodust. On väga tähtis, et iga inimene üritaks oma ümbruses perekondlikku õhkkonda luua. Kui me Maarja ja Joosepiga suhtleme, avastame me, kuidas võib palju häid kavatsusi, mis Jumal meie südamesse on pannud, veel paremaks muuta.

Teine aastapäev, mida me samal päeval tähistame – Püha Risti Preestrite Ühingu loomine - , tuletab meile meelde sedasama hoiakut: ennast anda selleks, et teiste elu rahu

ja rõõmuga täita. Opus Deis oleme me, nagu püha Josemaria väsimatult õpetas, „ kõik võrdsed. On ainult praktiline erinevus. Preestritel on suurem kohustus kui teistel, oma süda põrandale asetada, et tema vennad-õed saaksid pehmemalt astuda (...). Nad peavad olema tugevad, rahulikud, armastavad ja teenimisvalmis; erilisel viisil alati rõõmsad – jumalalapsi teenrid oma Opus Deis“[17] ja kõigi hingede teenijad.

Ma ei hakka nüüd rääkima teistest selle kuu pidupäevadest kirikus ja meie peres, nagu näiteks Paastuaaja algus, jumaliku sisenduse aastapäev –*armastus elab tegudes, mitte ilusates sõnades* -, mida meie Isa 16.veebruari 1932 oma hinge vastu võttis [18], *decrétum laudis* ' e aastapäev „Opus Deile Püha Tooli poolt 1947. aastal...Mõtisklegem nende üle oma palvehetkedel. Ma võiksin veel palju üksikasju lisada,

kuidas püha Josemaria Opus Dei pere eest hoolitses. Kuid ma piirdun ühega:

Kui ta tütrede Jaapanisse läksid, et seal naiste apostellikku tööd alustada, saatis ta nende laevareisi iga saaregrupi juurde igal hetkel oma palvega ja oma mõttega. Ja tema kirjast vikaarile, mida Töö alustamise puhul erinevates maades kirjutas, võime välja lugeda, millise huviga ta naiste kohalejõudmist jälgis. Proovi oma õdedele teeots avada, ütles ta igaühele, et nad peagi tööd alustada saaksid; siis hakkab ka seal Opus Dei täiuslikult eksisteerima.

Ma ei mäleta täpselt, millal see oli, kui Isa mind ühel hetkel, kui kedagi kohal ei olnud, administratsiooni ehitustsooni kaasa võttis, mis Villa Teverest kõige esimeseks valmis sai. Mulle jäi mulje, et ta tahtis meile näidata, et kõige tähtsamad – Tabernaakli järel – olid alati tema

tütred. Kontrast suhtumises
administratsiooni hoone valmimise
ja selle osa vahel, kus pidid elama
tema pojad, oli üsna silmnähtav.

Kui me inimesed ja palvesoovida
Pühale Isale usaldame, peaksime
eriti silmas pidama konsistooriumit
ja uute kardinalide nimetamist, keda
Paavst Frantsiskus sel kuul välja
kuulutas. Olgem tihedalt ühenduses
ka minu ja kõigi paavsti
kaastöötajate palvesoovidega.

Armastuses ma õnnistan teid!

Teie Isa

+Javier

Rooma, 1.veebruar 2015.a.

[1] Püha Josemaria, Kiri 29.7.1965,
Nr. 2

[2] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed 1955

[3] Püha Johannes Paulus II., Apost. Kiri *Mulieris dignitatem*, 15.8.1988, Nr. 3-4

[4] Püha Josemaria, Kiri 28.7.1965, Nr. 3

[5] Sama Nr. 2

[6] Paavst Frantsiskus, Jutlus Üldaudientsil, 17.12.2014

[7] Sama

[8] Ms 1, 26-28

[9] Ef 5, 31-32

[10] Püha Josemaria, Vestlused, Nr. 91

[11] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 23.6.1974

[12] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 4.6.1974

[13] Mt 5, 21-24

[14] Püha Josemaria, Sepikoda , Nr. 562

[15] 2 Kr 2, 15

[16] Tertullian, Apologetik 39, 7 (CCL 1. 151)

[17] Püha Josemaria, Kiri 8.8.1956, Nr. 7

[18] Püha Josemaria, Tee, Nr. 933

.....